

KAYIP GÜNEŞİN ÇOCUKLARI

Şebnem Balevi Kırklareli'nde doğdu. Üniversite yıllarında muhabirlik ve gezi yazarlığı yaptı. 2015 yılında oğlu Devin Çağlar doğduktan sonra yazma çalışmalarına ağırlık verdi. Kısa öyküleri çeşitli edebiyat dergilerinde yayımlanan yazarın okul öncesi çocuklar için yazdığı ilk kitabı *Acaba Bu Yenir mi?* 2019 yılında, yetişkinler için yazdığı öykü kitabı *Olmaz Diye Düşündüğümüz Şeyler* 2021 yılında, yine çocuklar için yazdığı *Gökkuşluğu Ormanı* 2022 yılında yayımlandı. Yazar halen Eskişehir'de yaşamaktadır; hayal kurmaya, çocuklarla etkinlikler yapmaya, kitaplar ve tiyatro oyunları yazmaya devam etmektedir.

Eren Caner Polat (1989, İstanbul) Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim bölümünden mezun oldu. Çeşitli ajanslar, yayınevleri ve dergiler için illüstrasyonlar yaparken, diğer yandan kendi projelerini geliştirmeye devam ediyor. İstanbul'da yaşıyor.

Şebnem Balevi'nin
YKY'deki kitapları

Kayıp Güneşin Çocukları (2025)

ŞEBNEM BALEVİ

KAYIP GÜNEŞİN ÇOCUKLARI

Resimleyen
Eren Caner Polat

YAPI KREDİ YAYINLARI

Doğayla dost olmayı seçen tüm çocuklara...

Ş. B.

KITIR YASASI

- Dünyanın hiçbir yerinde, hiçbir durumda toprak ekilip biçilmeyecek.
- Tavuk, inek, gibi hayvanlar beslenmeyecek.
- Meyve ve yemiş ağaçları toplanarak Kıtır Fabrikaları'na taşınacak, bütün tarlalar fabrika arazisi içinde kurulacak.
- Denizde balık avlamak yasak olacak.
- Evcil hayvanlar toplanarak evlerden uzak bir yere götürülecek, kimse evde hayvan besleyemeyecek.
- Okul, ev, kütüphane hepsinde yemeklerle ilgili kitaplar ve dergiler toplanarak yok edilecek.
- İnternetteki YEMEK üzerine açılmış bütün sosyal medya hesapları, siteler, bloglar kapatılacak...

İMZA: FİKRİ KITIR

1. Saklı Kitap

Devin o hafta sonu sabah erkenden uyandıığında, önünde uzun bir cumartesi günü olduğu için mutluydu. Dedesinin evinde geçireceği tek bir dakikayı bile boşa harcamak istemiyordu. Oyalanmadan yataktan çıkarak koşar adım basamaklardan aşağı indi. Ortalık sessiz olduğuna göre annesi ve babası hâlâ uyuyor olmalıydı.

Mir Dede, Nara Şehri'nin dışında, deniz kıyısında küçük bir evde yaşıyordu. Devin'in anneannesi dört yıl önce öldüğünden beri hemen her hafta sonu ailecek onu ziyarete gitmeye özen gösterirlerdi. Mir Dede uzun

boyluydu. Omuzlarına kadar inen bembeyaz saçları her zaman dağınık görünür, gözlerinden zekâ ve muziplik fişkırdı. Oldukça aktif olan Mir Dede internet gazeteleri için, yeraltı bahçeleri üzerine makaleler yazar, şimdilik yeryüzünde tarım mümkün olmasa bile yeraltında tarlalar kurulup ekilebileceğini, çiftlik hayvanlarının da buralarda yetiştirilebileceğini anlatırdı. Ona göre kıtır denen o küçük hapçıklara insanların ihtiyacı yoktu artık. Devin, dedesinin yazdıklarını severek okuyordu. Ama annesi her seferinde Mir Dede'ye kızar, başını büyük derde sokacağını söylerdi. Kıtır Yasası'nın 18. maddesine göre böyle bir şeyi ima etmek bile büyük bir suçtu.

Devin, dedesinin sahilde yürüyüşe çıkmış olabileceğini düşündü. "Keşke beni de çağırsaydı, umarım uzun bir süreliğine gitmemiştir" diye mırıldandı. Tam içeri girecekti ki, çınar ağacının dallarında bir titreşim olduğunu fark etti. Dikkat kesilerek ne olacağını beklemeye başladı. Kısa bir süre sonra ağacın arkasından, üstünde iyice eskimiş bol bir kazak, spor pantolon ve ayağında uzun sarı çizmelerle dedesinin çıktığını görünce derin bir nefes aldı. Yaşlı adamın ayağındaki çizmeler çamur içindeydi. Toprağın kupkuru olmasına rağmen dedesinin o hali şaşırtmıştı Devin'i. Fakat kafasını asıl karıştıran onun gözlerindeki tuhaf pırıltı ve coşkuydu. Yetmiş se-

kiz yaşındaki bu ihtiyar adam bıraksanız çılğınca dans edecekti sanki.

“Çamuru nereden buldun dede?”

Yaşlı adam suçüstü yakalanmış gibi ayaklarına baktı.

“Bilmiyorum ki, sahilde ıslanmış olmalı” diyerek hemen çizmelerini çıkarmaya koyuldu. Sonra da eve doğru kaçamak bir bakış atıp, “Bunu annene sakın söyleme, biliyorsun yürüyüşe çıkmamı bile istemiyor, benim için çocukmuşum gibi endişeleniyor” dedi. Devin, dedesinin çizmeleri çıkardıktan sonra bahçe duvarının arkasına saklamasına anlam veremeyerek omuzlarını silkmişti. Aynı anda Mir Dede muzip bir bakışla, “Sır tutabilir misin?” diye sordu torununa.

Devin heyecanlanmıştı. “Tabii tutarım” diyerek başını salladı. Dedesi evin içine girince onun peşinden arka tarafa doğru yürüdü. Burada kapısı daima kilitli olan bir oda vardı. Devin ne zaman soracak olsa, “Eski birkaç ıvır zıvır var” derdi yaşlı adam.

Oda havasızdı. İçinde etrafa rastgele atılmış, eski battaniyeler, bir ayağı kırık sallanan sandalye, ortasından çatlamış bir ayna vardı. Devin ilgiyle onlara bakarken dedesi tüm o eski eşyaların yanından geçerek odanın en ucuna doğru yürüdü ve orada duran ahşap bir sandığın kapağını açtı. Aynı anda sandıktan odaya keskin bir küf

kokusu yayıldı. Devin yüzünü ekşitip burnunu tutarak dedesinin yanına gitti. Ancak sandığın içindekileri görürnce kokuyu hemen unuttu.

“Vay dede, bunun içinde ne kadar çok kitap var!”

Dedesi her zamanki muzip ifadesiyle gülümsedi.

“Bunları kaç yıldır saklıyorsun? Yüz yıl öncesinden kalma gibi duruyorlar” dedi Devin elini sandığın içine uzatarak kitapların kalın, tozlu kapaklarına dokunurken.

“O kadar da yaşlı sayılmam ufaklık” diye kıkırdadı Mir Dede. Kitapların üzerinde kalın harflerle isimleri yazıyordu. Mir Dede en üstte duran kocaman, kalın kapaklı bir tanesini eline alarak üzerini üfledi. Kapaktan yayılan toz bulutu bir süre ne yapacağını bilmiyor gibi havada asılı kaldıktan sonra süzülerek sandığın içine diğer kitapların üzerine düştü.

Devin kapağa dokunurken, “Ne kadar büyük bir kitap bu!” dedi coşkuyla. Üzeri yeryüzünün bereketli olduğu zamanlardan kalan fotoğraflarla süslenmişti: Ormanlar, gelincik bahçeleri, buğday tarlaları vardı. Ağaç dallarında elmalar, erikler, kirazlar görünüyordu. Devin her fotoğrafı hayranlıkla inceleyerek, “Ne kadar da güzelmış” diye iç geçirdi. Sayfaları çevrilmekten iyice yıpranmış, içindeki fotoğrafların renkleri solmuştu. Dedesi torununun ilgisinden hoşnut bir şekilde sayfaları özenle açarak ona gösteriyor, bazı yerlerde bir şeyler anlatmak için duruyordu.

“Bak, bunlara başak deniyor. Eskiden ekmek, kek gibi yiyecekler buğday tarlalarında üretilen buğdaydan yapılırdı.”

Devin parmağının ucunu fotoğrafın üzerinde gezdirerek, “Tarlalar ne kadar büyükmüş” dedi heyecanla. Etrafları ağaçlarla doluydu.

Şimdi ise sadece toprak vardı. Bir çiçeği görmek, bir ağaç gölgesi bulup oturmak, neredeyse imkânsızdı. Tarlalar zaten yoktu. Kıtır Fabrikası’nın içinde oluşturulan yapay tarlalar hariç.

“Evet, bak bu fotoğrafta da bir günebakan tarlası var.”

Günebakanların sapsarı kocaman çiçeklerine baktı Devin. “Dünya üzerinde bunlardan kalmadı mı hiç dede?”

Mir Dede, kitabın kapağını usulca kapayarak, “Öyle maalesef, yeryüzünde tek bir tarla bile kalmadı. Kanunlar bunu yasaklıyor. Çünkü hem fabrikalar var hem de en kötü şey oldu.” Devin merakla dedesine baktı: “Ne oldu dede?”

“İnsanlar buna alıştı.”

“Ama dede, ne kadar çok şey yapabiliyormuş insanlar. Neden şimdi aynısı yapılamıyor?”

Dedesı torununa uzunca bir süre şefkatle baktı. Bir şey söylemek istiyordu ama susuyordu sanki. Kitabı yerine kaldırırken, “Doğa ana her zaman kendini yeniler.

O yüzden yeryüzünde bir gün tekrar üretim yapılacak, tarlalar ekilecek, inekler süt verecek. Ben buna inanıyorum” dedi.

Devin heyecanla, “Gerçekten bu olabilir mi?” diye bağırdı. Aynı anda arkalarında annesinin gergin sesi duyuldu. “Baba, ne yapıyorsun?”

Geriye döndüklerinde, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapının önünde dikilen genç kadını gördüler. Mir Dede, Devin’in elindeki kitabı usulca alarak sandığa geri koydu ve “Sen bizi mi takip ediyorsun?” diye sordu sükûnetini koruyarak.

Annesi onu duymamış gibi konuşmaya başlamıştı: “Toprağın tekrar canlanmasına imkân yok. Dışarıdaki sıcaklığı görmüyor musun baba? Daha dün büyük sıcak dalgalarından birinin geleceğinden bahsediliyordu. Tek bir damla yağmur yok. Gün içinde sokağa adımımızı bile atamıyoruz. Sana kaç kere söyledim, çocuğun kafasını karıştırma diye. Boş inanç ve hayallerle zihnini bulandırıyorsun. Ne kadar zayıfladığını görmüyor musun? Kıtırlardan almak istemiyor, öğün atlıyor. Sırf bu yüzden hasta olacak!”

Devin, annesini hiç bu kadar öfkeli görmediğini düşündü.

“Bu kitapları hemen yok etmen gerekiyor, sen de biliyorsun. Sadece kendi başını değil, bizimkini de büyük derde sokacaksın baba!”

Mir Dede üzgün görünüyordu.

“Korkuların seni kör etmiş kızım. Ne çabuk unuttun eski günleri?” dedi kırılgan bir sesle.

“Hayır baba, unutmadım. Ama kuraklık felaketini yaşadığımız günleri de unutmadım. Hepimiz dünyanın sonunun geldiğini sanıyorduk.”

Mir Dede sakindi. Sessiz bir şekilde kızını dinliyordu.

Annesi kulaklarına kadar kızarmış bir şekilde bağıyordu onlara. Devin’e dönerek işaretparmağını ona doğru uzattı.

“Derhal yukarı çıkıp bavulunu hazırlıyorsun! Eve dönüyoruz.” Devin çok üzgün hissediyordu. Annesine “Hayır!” demek istiyordu ama bunun bir faydası olmayacağını farkındaydı. Onun tereddüt ettiğini gören annesi tekrar uyardı.

“Hadi çabuk!”

Devin uysal adımlarla odadan çıktı. Dönüşte, arabanın arka koltuğunda sessizce otururken, ucu bucağı görünmeyen Fikri Ktır’ın kalesinin yüksek duvarlarına baktı. Dedesi ile annesini tartışmasının tek sorumlusu o duvarlarmış gibi büyük bir öfke duydu içinde.